

Караванювчето бѣше общински съветникъ отъ Трудовия блокъ. Арестуваха го преди две седмици, биха го да си подаде отставката, но той удържа и се върна въ селото си, съ разкъсани стъпала, но усмихнатъ. Въ кръчмата на Пергиша той смъкна ризата си, показа сининитѣ и направи цѣлъ митингъ.

Кабакътъ се усмихна въ себе си. Вижъ, следъ тази работа него не посмѣха да закачатъ. Началникътъ псува, заканва се, дори започна да му се моли по едно време, но видѣ, че нищо нѣма да излѣзе и му даде пжтъ . . . Кабакътъ подскочаше отъ радостъ, че мина толкова леко. На мѣстото на Караванювчето той не би издържалъ. Пъкъ и има ли нѣкакъвъ смисълъ да му взематъ здравето за единъ нищо и никакъвъ съветъ? Ще се откаже и толкозъ! Друго е да удържи човѣкъ за нѣкоя голѣма и важна работа . . . Кабакътъ не знаеше като каква точно трѣбваше да бжде голѣмата и важна работа, но предъ нея той намираще мѣстото си на общински съветникъ недостойно и за една плѣсница дори . . .

Той смѣташе, че дето упорствуватъ, е безъ значение за борбата на пролетарската класа. Но не смѣеше никому да го каже. Въ партийната група той се горещѣше повече отъ всички, кълнѣше се въ непримиримата борба и генералната линия, а на улицата поздравяваше учтиво Димитра Гочоколевъ, когото чорбаджиитѣ тъкмѣха за председател на тричленката.

— На мене да остане, управлявайте, щомъ народа ви иска, — казваше Димитъръ. — Ама околийскиятъ като е рекълъ: комунисти сж, меща ги, та неща ги! — и, кжде: не отстъпя . . .

Кабакътъ навеждаше сконфузено глава, дър-